

НА ПЪРЗАЛКАТА

ОЦЕНКА

Лица: ВАСКО, ПЕТЪРЧО, БАБА ТИНА, УЧИТЕЛКАТА.

Спретнато наредена стайчка. Васко, готовъ за училище, окача чантата на гърба си. Баба Тина му подава шалчето. Тя му говори съ голѣма нѣжностъ.

БАБА ТИНА. Хубаво си завий ушенцата, бабино. Пази се да не се простудишъ, че навънъ е много студено... (Цѣлува го по бузѣтъ) че после какво ще кажатъ мама и татко? Ами... уроцитъ знаешъ ли си?

ВАСКО. (Замислено). Знамъ...

БАБА ТИНА. (Излизайки). Побързай, чедо, че звънчето удари преди малко... Обичамъ винаги да ми бждешъ точенъ и трудолюбивъ.

ВАСКО. (Самъ). Колко се страхувамъ отъ днешното класно по аритметика... (Замисля се). Ами ако получа двойка? Какво ще пиша на мама и на татко?

ПЕТЪРЧО. (Влиза засмѣнъ). Видѣ ли, колко снѣгъ е навалѣло нощесъ? Славна пързалка има на баирчето... Ганчо и Ванката отидоха вече съ шейникѣ. Хайде да тръгваме.

ВАСКО. Знаешъ ли да решаваашъ задачитѣ?

ПЕТЪРЧО. Хичъ и не съмъ ги погледналъ даже. Днесъ нѣма да ходя на училище.

ВАСКО. Но защо идвашъ да ме викашъ тогава?

ПЕТЪРЧО. За да науча и тебе да не ходишъ. Ще постоимъ въ градината мѣничко, ще се върнемъ у дома и ще кажемъ, че учителката ни е болна... А после... (Намигва дяволито) ще си вземемъ шейникитѣ и хайде на пързалката.

ВАСКО. (Смутено) О, не... Страхъ ме е. Ще ни уловятъ въ лѣжа и тогава...

ПЕТЪРЧО. Кой ще ни улови. Училището е на една страна — а пързалката на друга. Нима е по-хубаво да получишъ двойка на класното?

ВАСКО. (Колебливо) Страхъ ме е. Не искамъ! Колко много ще наскърбя баба като узнае за лощата ми постѣпка.

ПЕТЪРЧО. (Улавя го за рѣка). Глупости! Никой нѣма да узнае. Мене слушай... Ще те спася

отъ двойката. Да решаваашъ задачи ия дѣската е много по-лесно, отколкото да правишъ класно...

ВАСКО. Наистина... право казвашъ... Но какъ ще излѣжа, че съмъ билъ боленъ, когато съмъ здравъ.

ПЕТЪРЧО. Това остави на мене. Азъ знамъ какъ ще наредя работата... Ще дамъ 2 лева на Цонката... и толкова. Той ще обади на учителката, че сме болни... (Дърпа го). Хайде да излѣземъ за малко. После ще се върнемъ да си вземемъ шейникитѣ... (Дърпа Васко за рѣкава). Хайде де, страхливец! Азъ нали съмъ съ тебе!...

ВАСКО. (Тръгва неуверено). Никога до днесъ не съмъ бѣгаль отъ училище... Никога не съмъ лѣгаль учителката си.

Картина II

Баба Тина, подвила кракъ край печката, преда. Въздухъ печката ври тенджерка.

БАБА ТИНА. (Сама). Ахъ, че на хубаво мерише гжбената чорбича!... Чакай да ѝ сложа и мерудийка, па и стрѣкче чубрица... Васко много обича такава чорбича... (Отхлупя капака и пуска миризмѣтъ). Хемъ лекичка за стомаха, хемъ вкусна госбича... (Сръбва си съ лѣжичката). Охъ, че вкусни гжбици!... (На вратата се чука. Баба Тина оставя хурката и отива да отвори. На вратата застава учителката).

УЧИТЕЛКАТА. Добъръ день, бабо!

БАБА ТИНА. (Като я разглежда презъ очилата). Чакай да вида, мога ли те позна... (Засмѣна). Да не си сестра на Петърчо?

УЧИТЕЛКАТА. Не съмъ. (Разглежда стаята). Ами болниятъ кжде е?

БАБА ТИНА. (Очудено). Боленъ ли? Тукъ нѣма никакъвъ боленъ... (Клати главата си). Сега чакъ разбрахъ... Ти си лѣкарка, ала си събрала кждата, бабино... (Приветливо). Я ела се постопли... (Подлага ѝ столъ). Знаемъ, че имаме лѣкарка въ града, ала не бѣхъ те виждала... (Ласкаво). Поседни де!

УЧИТЕЛКАТА. (Сѣда). Азъ съмъ учителка на Васко, бабо... Казахъ ми, че е боленъ.